

Maaïke Vogelpoel bundelt brieven en blogs in een boek

'Schrikken, mijn Kit heeft down'

DOOR HAN LIESHOUT

ASSEDELFT - Ze noemden haar eerst nog Zusje. Het werd echter Kit, nadat ze bij haar geboorte het syndroom van down bleek te hebben. „Het is toch een ander meisje geworden als hoe het je in je hoofd hebt. We hebben dus, drie jaar geleden alweer, afscheid genomen van Zusje”, verklaart moeder Maaïke Vogelpoel (31).

Een complete verrassing was het, dat haar kind down bleek te hebben. Echo's en testen, er waren geen signalen dat haar tweede kind een leven vol beperkingen zou krijgen. „Het was schrikken. We wisten helemaal niets, dachten dat we een gezond kind kregen. Nu gaat alles hartstikke goed, maar het is wel heel anders. Het gaat heel langzaam met Kit. Ze is drie jaar, maar lopen doet ze nog niet.”

Onzekerheid

Het gezin van Maaïke, dat drie jaar geleden een nieuwbouwwoning betrok in Saendelft, had het na de geboorte van Kit zwaar. De onzekerheid hoe het verder met Kit zou gaan, de zware hartoperatie al na drie maanden in het ziekenhuis van Leiden, het trok een zware wissel op het gezin. Moeder Maaïke, die voor de geboorte van Kit al was begonnen met brieven schrijven (aan toen nog Zusje), is op het moment dat Kit in Leiden lag en zij en haar man in het Ronald McDonald huis verbleven een blog (www.mijnkitheeftdown.nl) begonnen.

Om meelevende familie en vrienden via internet op de hoogte te houden ('om iedereen steeds maar weer te bellen...'), maar ook om de ellende van haar af te schrijven. „Om alles een plekje te geven, het verdriet, de problemen. Het klinkt allemaal lekker cliché, maar het hield me in die tijd wel op de been. Al die ellende in de ziekenhuizen. Door dat grappig op te schrijven heb ik me staande

Maaïke Vogelpoel met Kit.

FOTO JOLANDA HOOGENDOORN

weten te houden.”

De blogs bleken aan te slaan. Niet alleen familie en vrienden reageerden enthousiast, ook mensen van 'buiten'. „Het wordt eigenlijk door iedereen gelezen. Ik kreeg veel reacties in de trant van je moet er een boek over schrijven. En laten uitgeven. Met dat laatste ben ik bezig. Dat is mijn droom. Het ligt al zo goed als klaar, het manuscript van het boek (een bundeling van de brieven en blogs)

staat voor een deel op internet (www.tenpages.com). Ik moet nu alleen nog via die site genoeg aandeelhouders zien te vinden om mijn boek daadwerkelijk uit te laten geven. Dat is het concept. En dat gaat bij mij tot nu toe goed.”

Aandelen

Ze is niet naar een uitgever gestapt ('ik ben bang dat je dan onder aan een hele grote stapel komt te liggen'), maar heeft

bewust voor de site tenpages gekozen. „Je hebt als schrijver vier maanden de tijd om 2000 aandelen à vijf euro te verkopen onder minstens honderd aandeelhouders. Lukt dat niet, dan krijgen de aandeelhouders per aangekocht aandeel vier euro terug. Lukt het wel, en daar gaan we vanuit, dan wordt je boek uitgegeven. En verdienen de aandeelhouders er ook nog wat aan. Ik vind het een heel leuk concept.”

Waar veel aspirant-schrijvers na maanden bivakkeren op de site nul aandelen hebben verkocht ('heel bizar, best wel zielig'), had Maaïke Vogelpoel in een dag al 62 aandeelhouders en was tien procent van de aandelen verkocht. „Een mooie score, ik heb goede hoop dat het gaat lukken. We hebben nog even de tijd.”

Ze heeft het boek sinds kort onder de aandacht gebracht van de stichting Downsyndroom.

Niet alleen in de hoop, dat zij het boek willen promoten. „Ik denk dat ik veel mensen met een kind met Down kan helpen, door mijn ervaringen te delen. Niet dat ik opeens zo maatschappelijk bezig ben hoor. Ik vind ons verhaal gewoon leuk, ook voor anderen. Vaak verdrietig, maar ook best grappig. Soms wel hard, maar dat is mijn humor. Er staan veel persoonlijke dingen in. Ik heb dat goed met Bart, mijn man, overlegd,

'Klein meisje en wat witjes'

Passages uit het toekomstige boek:

'Maar goed, toen doorracen naar het consultatiebureau, Kit zou haar eerste vaccinatieprikken krijgen. Dan sta je daar tussen alle moeders en dan valt het verschil toch echt wel op. Loopt daar iedereen met een dikke blozende baby, Kit is een klein meisje en wat witjes van een niet weggaande verkoudheid. En dan komt het toch wel weer met een klap aan, Kit is niet helemaal gezond.'

'Het duurt nog bijna een week voordat we zeker weten dat Kit Down heeft. Het moet worden bevestigd met genetisch onderzoek. Kit blijkt 'gelukkig' de niet-erfelijke vorm te hebben. Gewoon een gekke speling van de natuur dus, net even dat verkeerde celdelinkje. . . 10 minuten later seks en het was mis-schien wel anders geweest'

hij staat er volledig achter. Te gekke dingen van de kinderen staan er niet in hoor, maar ik ben van nature heel open.”

Eng

„En nogmaals het gaat hartstikke goed met Kit. Ze is in principe geen hartpatiënt meer, maar als je met haar naar het ziekenhuis gaat is het altijd enger dan met mijn andere twee kinderen. Als er bij Kit iets aan de hand is nemen ze het meteen heel erg serieus. Ze gaat bij wijze van speken meteen aan de beademing. Het is gewoon anders. Het is lastig om streng te zijn tegen haar. Als ze al eens iets ondeugends doet, ja dan vinden we dat gewoon leuk”, aldus Maaïke.

Kit heeft er overigens sinds januari een tweede broer bij. „Gezond en wel. Heel spannend natuurlijk. We hebben uiteraard uitgebreide testen laten doen, maar ik zou echt niet weten wat ik had gedaan als die negatief zouden hebben uitgepakt. Nee echt niet.”